

Він поміж нами жив...

Олександр Пушкін

* * *

Він поміж нами жив,
Між племені йому чужого; злості
В душі своїй до нас не мав, і ми
Його любили. Мирний і уважний.
Він навіщав розмови наші. З ним
Ділились ми надіями ясними
І співами (він мав натхнення вище
І звисока на світ дивився). Часто
Він говорив про ті часи грядущі.
Коли народи, позабувши чвари,
З'єднаються в одну сім'ю велику.
Ми чуйно слухали поета. Він
Подавсь на Захід — і з благословенням
Його ми провели. Але тепер
Наш мирний гість став ворогом — і ядом
Свої слова, в догоду буйній черні,
Він напуває... І здаля до нас
Доходить голос злобного поета,
Знайомий голос!.. Боже! Освяти
В нім серце правдою твоєю й миром
І поверни йому...

1834